

Интервю на Ози и Whiplash с Kai Hansen от Gamma Ray

Kai Hansen е един от създателите на германската метъл група Helloween, в която се изявява като основен композитор, китарист и вокалист. През 1987 година той преотстъпва вокалите в групата на новопривлечения певец Michael Kiske. Заедно с него през следващите 2 години Helloween записват двата албума "Keeper of the Seven Keyes" - част 1 и 2. С течение на годините те се превръщат в едни от най-известните албуми в хеви метъла, а Kai Hansen се откроява като автор на половината от песните в тях. В края на 80-те години на миналия век той напуска Helloween поради разногласия с останалите членове (и най-вече с китариста Michael Weikath) и създава нова група - Gamma Ray. С нея Kai Hansen продължава да развива своя стил, за да достигне до две от най-завършените произведения на пауър/хеви метъла от 90-те години - "Land of the Free" и "Somewhere Out in Space". До момента Gamma Ray имат издадени 10 студийни албума, с които затвърждават своите позиции, демонстрирайки постоянство

и високо качество на музиката, а Hansen е неизменен лидер в групата. В периода 1997-2001 г. той записва и три студийни албума с Iron Savior, а през годините има и множество гост-участия, сред които се открояват тези с Angra, Blind Guardian, Avantasia и HammerFall. Kai Hansen е смятан от критиката и феновете за една от най-влиятелните фигури в пауър метъла, а много често е посочван и като негов създател.

Metal Katehizis: Здравей Kai! Добре дошъл отново в България. Съвсем наскоро издаде нов албум с Gamma Ray. Защо го нарекохте "To the Metal"? Има ли някакво скрито значение зад това заглавие?

Kai Hansen: Не, всъщност май няма. Всичко тръгна от едноименната песен. Измислих нейния основен риф, докато бях на репетиция и просто си свирех на китарата. Изведнъж той се появи, аз започнах да го свиря, а Daniel (Dan Zimmermann, барабанист в групата - б. ред.), който в този момент правеше някакви свои неща, каза: "Това е страхотен риф! Трябва да направиш песен с него." После се присъедини и започна да добавя ритъма. От самото начало стана ясно, че нещата ще се получат, защото песента си звучеше като класическо хеви метъл парче. Разбрахме, че ще стане като някакъв химн на метъла. За това и така го нарекох - "To The Metal". След това, докато обработвахме още няколко песни, мислехме как да кръстим албума. Имаше няколко идеи, една от които беше "Rise". Този вариант обаче някак си не е толкова специфичен. Казахме си: "А защо да не е "To The Metal"?". Защото, ако се замислиш, това заглавие може да бъде погледнато от няколко различни аспекта. Единият е посоката, която сме поели, там, накъдето отиваме - към метъла. Можеш да гледаш на наименованието и като на някакъв вид поздрав. Което пък съвпада с 20-годишния юбилей на Gamma Ray, който ние в момента честваме. Самият метъл като вид музика вече съществува от доста години и претърпя много промени. И въпреки цялото разнообразие от различни подстилове, които съществуват днес, той пак е едно цяло. Сега няма разделения в метъла. Всеки приема това, което другият прави. За това тази песен и това заглавие може да се приемат и като поздрав, като наздравница в името на метъла. Може да се разглежда и като една метафора за този стил музика - сякаш той е педала на газта в автомобила. Продължава напред с пълна скорост. Така се чувствахме и самите ние, докато правехме този албум. Наименованието пасва, откъдето и да го погледнеш. Въпреки, че докато го обсъждахме, бяхме абсолютно наясно, че съществува вероятността някои

хора да го възприемат от погрешна гледна точка. Да решат, че ние сме тръгнали по съвсем друга плоскост и с това заглавие искаме да кажем: "Вдигнете високо вашите мечове! Ние сме истинските войни на истинския метъл!", което, разбира се, не е истина. Това не е и в нашите разбирания, не е в нашия стил. Ние обичаме метъла, но не си падаме по нещата свързани с "мечове", "битки" и т.н.

"Deadlands" е вероятно най-любимата ми песен от албума. Кажете ми няколко думи за нея - как ти дойде идеята за това парче?

Всъщност, основният риф на песента се появи по същия начин, както това стана и с "To The Metal" - "изскочи", докато си репетирахме. Звучеше добре. Заиграхме се с него, търсехме начин да го доразвием. Така и стана тази песен - правехме част по част и накрая нещата се получиха. Що се отнася до припева, аз вече бях измислил мелодията и оставаше да се напише текста. Знаех, че ще става въпрос за нещо, от което някой бяга - "Run From...", тук трябваше да допълним с нещо. "Run From Deadlands" пасваше идеално. Самото наименование дойде от един мой сън. В него ставаше въпрос за риалити шоу, в което има един град-лабиринт, наречен "Deadlands". Има един участник, който е с оръжие, заредено със седем куршума. В лабиринта има седем снайпериста - всеки от тях има по една пушка и по един куршум. Задачата на участника е да се измъкне от лабиринта, като изходът е само един. Но той не знае къде е и трябва да го намери, за да успее да излезе навън. Оттам ми дойде и идеята за песента.

Чел ли си някога книгата на Стивън Кинг "Бягащият човек"? Или може би си гледал филма със същото заглавие?

Знам филма, да - той е с Арнолд Шварценегер. Не съм го гледал от години. Може би трябва да го направя.

Там идеята е доста близка до тази в песента "Deadlands".

Да, прав си, така е.

В средната част на песента "No Need To Cry" има един пасаж, който е с много силно Queen звучене. Защо решихте да сложите тази част, която е в стил рок-опера? И кой всъщност пее там?

Dirk пее въпросната част (Dirk Schlachter, басист в групата - б. ред.). Самият той реши да я сложим по средата на песента. Аз смятах, че това е много различно от нещата, които сме правили до сега. Но ми хареса, защото е някакъв вид промяна. Цялата песен се променя благодарение на тази част. От нормална рок балада в нещо доста по-добро. От началото идеята беше аз да изпея цялата песен. Но начинът, по който той изпълняваше тези няколко строфи, беше много специален. А и гласът му е по-особен. За това реших да оставя на него да ги изпее. Така и стана.

Гласът му удивително напомня за Roger Taylor. Когато чух за пръв път песента, бях готов да се закълна, че това е барабанистът на Queen.

Да, така е. Той има същия "ръждив" глас, като Taylor, и мисля, че с него песента се получи доста добре.

Струва ми се, че с всеки следващ албум на Gamma Ray вие допускате все повече влияния от Iron Maiden, Judas Priest и Accept в музиката си. Какъв е твоя коментар на това твърдение?

Аз мисля, че тези влияния винаги си ги е имало в нашите албуми. Те за нас не са нищо ново. Дори ако се вслушаш внимателно в старите албуми на Helloween, отново ще ги намериш. Можеш да чуеш влияния и от Iron Maiden, и от Accept. Всъщност, можеш да намериш каквото поискаш, стига да го потърсиш. Ние не се опитваме да открием отново топлата вода. Нашата група е с точно определено звучене и стил. Не виждам смисъл да променяме каквото и да е било. Ако изсвириш някакъв риф и той звучи добре – използваш го. Днес, да не звучиш като някой преди теб, е доста трудно, отколкото навремето. Понякога, докато записваме дадена песен, някой от нас казва: "Това звучи като еди-какво си." И какво трябва да направим? Да променяме нещата отново и отново до тогава, докато станат неразпознаваеми? Тогава можеш да загубиш въздействието, което тази песен би имала.

Как се насочихте към тематиката на "No World Order"? Не се ли притеснявахте да работите с теми, на които обществото гледа с пренебрежение и недобро око?

Не само, че не се притеснявахме, но и се забавлявахме, докато го правихме. Абсолютно! Трябва да кажа, че това беше нещо ново за мен – война, заговори, конспирация, големи тайни, грандиозни планове на някакви хора... Смятах, че това е една интересна концепция, нещо, на което си заслужава да му обърнеш внимание. Не ни пукаше колко хора ще ядосаме – колкото повече, толкова по-добре!

След дълго забавяне вие издадохте DVD-то "Hell Yeah!!! Live in Montreal". Защо решихте да го снимате точно в Канада? Не смяташ ли, че някои от европейските държави биха били доста по-подходящо място за заснемането на ваш концертен материал? В крайна сметка Gamma Ray са по-известни в Европа, отколкото от другата страна на Атлантика.

Така е, но европейската част от турнето ни вече беше завършила, когато решихме, че искаме да заснежем DVD. В този момент единствените дати, които ни оставаха, бяха в САЩ и Канада. Трябваше бързо да се вземе решение за мястото. Това ни беше първото турне в САЩ и ние не знаехме какво точно да очакваме от публиката там. Колко хора ще има на концертите, колко фенове изобщо ще дойдат - това бяха все неизвестни за нас неща. За това решихме да го направим в Канада. Възможностите бяха само две: Квебек, където залата беше доста голяма, или Монреал, където щяхме да свирим в малка зала. В Квебек също не бяхме ходили преди това. Не знаехме точно как би се получило. В последствие се оказа, че там концертът стана много по-добър от този в Монреал - мястото беше по-хубаво и имаше повече хора, които бяха наистина луди! Но така или иначе ние бяхме избрали Монреал, защото там логистично нещата стояха на по-добро ниво.

Ако наистина искаме да направим DVD, което да изглежда перфектно и да оставя впечатление за супер концерт, то трябва да го снимаме в Сао Паоло. Там имаме много фенове, има и големи зали. Но, така или иначе, аз мисля, че в този си вид изданието се получи добре.

Преди близо 3 години Gamma Ray направи общо турне с Helloween. Разкажи ни как се стигна до това нещо? Как успяхте да преодолеете конфликтите от миналото между вас?

Тези конфликти, за които говориш, бяха изгладени много преди това. През годините ние непрекъснато се срещаме на всевъзможни

фестивали, навсякъде по света. Така че имахме предостатъчно време да преодолеем всички търкания. Разбрахме се, че това, което е било неправилно, е грешка на всички ни. Може би причината е, че бяхме прекалено млади и нямахме опита и познанието да направим нещата да вървят така, както е редно. Така или иначе всичко по тези въпроси е уточнено и проблеми между нас отдавна няма. И през годините, срещайки се на различни фестивали, вечер след концертите сядяхме на по бира и си говорихме за това как трябва да тръгнем заедно на турне. Щеше да е страхотно не само за нас, но и за нашите фенове - да видят и те, че проблеми между нас не съществуват. А и при всички случаи такова нещо щеше да е адски готино! Дори си говорихме, че може да направим няколко песни заедно на сцената по време на това турне. И когато дойде момента, в който се оказа, че излизането на новите албуми на двете групи общо взето съвпада, решихме да го направим.

По мое мнение една от най-хубавите песни на Helloween е "How Many Tears". Би ли казал няколко думи за тази композиция - как дойде идеята за нея?

Това е песен, която Michael Weikath написа преди много години. Интересното е, че тя беше замислена като балада. Чиста хард-рок балада, която трябваше да бъде записана с неговата предишна група. А в началото на Helloween аз, Markus Grosskopf и Ingo Schwichtenberg не сме си и помисляли да правим каквито и да е било балади. И се опитвахме всячески да убедим Michael да не записваме тази песен. Всеки ден му говорихме. Докато в един момент той дойде и каза: "Аз направих песента в спийд вариант!" Веднага започнахме да репетираме парчето и осъзнахме, че така то звучи наистина добре. Записах вокалите и всичко се получи супер.

Безспорно, най-доброто нещо, което групата Helloween е правила някога, са двата албума "Keeper of the Seven Kees - I&II". Те се смятат и за едни от най-добрите хеви метъл записи изобщо. Ти си написал половината от песните в тях - 9 от общо 18. Какво си спомняш от времето, когато записвахте въпросните плочи, и как гледаш на тях днес?

Аз все още обичам тези албуми! Чудесни са. Личните ми предпочитания са за "Keeper of the Seven Keys I". Беше прекрасно да твориш и да работиш върху подобни неща. А всъщност нещата се случиха по следния начин: малко след издаването на албума "Walls of Jericho", когато към нас се присъедини и Michael Kiske, ние имахме сериозните намерения да направим нещо наистина голямо. Решихме да издадем двоен, концептуален албум. Имахме много готов материал, а впоследствие направихме и предпродукцията. В този момент от звукозаписната компания ни казаха: "Не искаме да издадем двоен албум. Смятаме, че ще е по-добре да го разделите и да бъдат издадени две отделни части." Нашите продуценти от онези години Tommy Hansen и Tommy Newton решиха, че моите песни са по-близо до стила на Helloween от "Walls of Jericho", защото вече определено имаше промяна в звученето на групата. Това е и причината повечето композиции от първата част на албума да са написани от мен. Продуцентите прецениха, че така преходът между "Walls of Jericho" и "Keeper of the Seven Keys I" ще е по-плавен. Weikath не беше много щастлив от тази ситуация, но това бе направено в името на доброто за всички нас. Той го преглътна, а ние от своя страна се съгласихме във втората част на албума Weikath да напише болшинството от песните. Бяхме се разбрали аз да направя само едно парче за "Keeper of the Seven Kees II". Така се получи, че аз написах три. Това, разбира се, беше и една от причините в групата да се породи известно напрежение. Иначе песни като "Rise and Fall" примерно, бяха написани много преди да излезе втората част на албума. Бяха готови още по времето, когато записвахме "Keeper of the Seven Keys I". Но в дадения момент те бяха твърде далеч за феновете ни от нашия стил по онова време. И обратно - песни като "I'm Alive" пасваха много повече на концепцията и звученето ни от старите албуми.

Една от авторските ти песни в " Keeper of the Seven Kees II" е "I Want Out". Вярно ли е, че това, което си искал да кажеш с нея е, че вече не се чувстваш добре в групата и желанието ти е да се махнеш оттам?

Да, абсолютно. Това беше моето послание.

Кои са най-добрите ученици на Helloween и Gamma Ray днес?

Няколко са, но аз лично бих споменал HammerFall, Edguy и Blind Guardian.

Много често феновете те определят като създател на пауър метъла. Как приемаш това тяхно признание и чувстваш ли се като такъв?

Всъщност, аз винаги съм си мислил, че свиря хеви метъл. Никога не съм знаел какво наричат пауър метъл. Това, което ние правихме навремето, не е нищо друго, освен да вземем нещата, от които сме били повлияни, и да ги преобразим в нещо по-мелодично, по-агресивно и по-бързо. Спомнете си как хората наричаха Helloween - Iron Maiden на скорост (on speed). И не бяха много далеч от истината. За мен всичко това е хеви метъл. От един момент нататък обаче започнаха да ни наричат пауър метъл група. Това така и никога не успях да го разбера. Аз питах: "Обяснете ми какво е пауър метъл?". Отговорът беше "Двойни каси или двоен педал на едната каса и високи вокали." И аз казвах: "Да, ОК. А какво ще ми кажете тогава за "Highway Star"? Ако не се лъжа там чувам точно това. Deep Purple - пауър метъл ли е?! Judas Priest - "Exciter": двойни каси и високи вокали. Пауър метъл ли е? Не! Всичко е хеви метъл." Така поне аз виждам нещата. За това и не ги разделям по този начин.

Когато сте на сцена, от теб и от цялата група се излъчва някаква позитивна енергия. Откъде черпите сили, за да можете всеки път да зареждате с огромна доза позитивизъм всеки, който е в залата?

Предполагам, причината за това се крие във факта, че ние сме щастливи от работата, която вършим. Това наистина ни кара да се чувстваме добре. Когато стъпим на сцената, ние сме едни щастливи хора. И всеки може да се убеди в това, защото то е изписано по лицата ни. Ние просто го излъчваме към публиката и ако тя го почувства истински, ни го връща обратно. Така това щастие се увеличава!

Надявам се, че точно това ще бъде чувство, което ще усетим довечера, когато излезете на сцената.

И аз се надявам!

